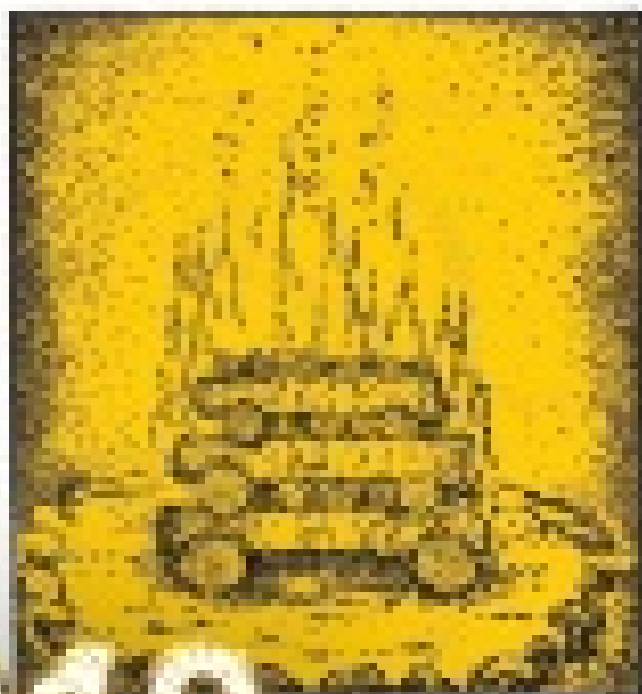

TRAPSAVEC

SBORNÍK 45. ROČNÍKU TRAPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE 2019

2019

Všechno bude zase fajn

Myslela jsem, že mám všechno pod kontrolou... ale mýlila jsem se.

Začalo to před měsícem. Nějak se mi přestalo dařit. Rozešel se se mnou přítel a já si připadala naprosto ztracená. „Všechno bude zase fajn,“ pokoušel se mě utěšit, když mi začaly téct slzy. Nechtěla jsem ho ztratit. Naštěstí se mi podařilo z nás udělat aspoň přátele. Nechtěla jsem, aby Dan navždy odešel z mého života. Toužila jsem se ztratit pryč. Vypadnout do jiného světa a nechat starosti za hlavou. A pak jsem dostala ten úžasně šílený nápad! Půjdeme spolu na túru. Vyčistíme si oba hlavu a určitě nám to celkově prospěje. Tak jsem začala plánovat, samozřejmě až po jeho nadšeném odsouhlasení a těšila se. Naplánovala jsem úžasnou trasu. Bez lidí. Jen lesy a příroda. Prostě útěk do jiného světa. Kupovala jsem potřebné věci, sháněla mapy, těšila se a jen těžko přežívala hodiny v práci.

Konečně nadešel den začátku výpravy. Měli jsme se setkat na nádraží. Hodila jsem batoh na záda, zamkla dveře a vykročila. Už tam čekal. Objali jsme se a vyrazili. První den vypadal dokonale. Celou cestu jsme si měli co říct. Připadalo mi, jako kdybychom byli pořád ještě spolu. Až mi chvílema bylo líto, že to za pár dní skončí. Večer jsme se usadili na louce. Rozložili spacáky a chystali se ke spánku. Společně jsme pozorovali hvězdy a poslouchali zvuky přírody. Bylo mi krásně. Dokonce jsem úspěšně zaháněla myšlenku brzkého konce tohoto dobrodružství. Naposledy jsem se zadívala na tmavou zářící oblohu a pak už jsem se ponořila do říše snů.

Druhý den jsme vstali dost pozdě. Trošku mě to znervóznělo. „Nevím, jestli stihneme dojít na další stanoviště, co mám na mapě,“ odpověděla jsem na jeho dotaz, proč jsem tak mrzutá. Jeho řeči o tom, že tam přeci nemusíme dojít, když spíme, kde se nám chce, jsem neposlouchala. Špatná nálada se ale brzy ztratila a my už opět byli zabraní do rozhovoru. Vzpomínali jsme. Jak jsme se poznali, jak jsem tenkrát spadla na prvním rande do louže, jak jsme leželi spolu v posteli a smáli se... Brzy to skončí, Emo, zase půjdeš svou cestou, snažila jsem se sama sobě domluvit. Ale nepomáhalo to. Teď už to nejde změnit, opakovala jsem si.

Dan vypadal bezstarostně. Stále se usmíval a byl hrozně milý. Věděla jsem, proč jsem se do něj tenkrát zamilovala. Večer se nám navzdory pozdnímu vstávání podařilo dorazit na místo označené na mé mapě. K večeři jsme se rozhodli udělat polévku. Po uvaření jsem polévku sundala z vařiče a rozdělila rovným dílem do dvou ešusů. On mezitím rozkládal spacáky. Když se vrátil za mnou, měl už polévku připravenou. Poděkoval a hladový se pustil do jídla. Nikdo nemluvil. Každý byl ve svých vlastních myšlenkách. Začala jsem být

nervózní.

Myslím, že už je vhodná chvíle, říkála jsem si v duchu. Nadechla jsem se. „Víš...“ začala jsem. Zvědavě se na mne podíval. Polévku už měl skoro snědenou. Pokračovala jsem: „Věděla jsem, že tahle výprava skončí. Ty jsi to věděl taky. Ale každý jsme to mysleli trochu jinak.“

„Co?“ udiveně se na mě podívá.

„Zkrátka, z téhle výpravy se vrátím už jen já.“

Položí prázdný ešus do trávy a zadívá se mi do očí. „Jak to myslíš??“ zeptá se zmateně.

„To pochopíš, hlupáčku...“ Usměju se a dodám: „Jak ti chutnala polévka?“

Dan zamrká a polkne.

„Tobě jsem tam trochu něco přidala,“ řeknu a opět se usměju. Naše úžasná výprava vrcholí.

„Co co to meleš? Cos tam dala! Děláš si ze mě prdel?!“ Začíná koktat. Už to začíná fakt silně účinkovat. Ještě pár minutek a show může začít. Chce vstát. Pobaveně se koukám, jak mu neslouží nohy. Za chvíli už ani ty jeho kecy neuslyším. Ústa mu taky přestanou sloužit. Ale bude moct cítit bolest. A to přijde moje chvíle. Pomalu se zvedám a jdu ke svému batohu. Připravím si zatím potřebné věci. Jeho blekotání ignoruji. Navléknu si rukavice. Podívám se na něho a s úsměvem řeknu: „Neboj, všechno bude zase fajn.“

Kateřina Handlová 2. místo – Próza do 23 let